Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

17 päivänä tammikuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Rahoitusjärjestelmän käytön estäminen rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen – Direktiivi 2005/60/EY – Soveltamisala – 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohta ja 3 artiklan 7 alakohdan a alakohta – Yrityksen toiminta, jonka tarkoituksena on sellaisten kaupallisten yhtiöiden myynti, jotka on merkitty kaupparekisteriin ja jotka on perustettu ainoastaan myyntitarkoituksessa – Myynti, joka toteutetaan luovuttamalla valmisyhtiön osakkuuksia

Asiassa C-676/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Nejvyšší správní soud (ylin hallintotuomioistuin, Tšekki) on esittänyt 2.12.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 27.12.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

CORPORATE COMPANIES s.r.o.

vastaan

Ministerstvo financí ČR,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari) sekä tuomarit C. G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin ja E. Regan,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Tšekin hallitus, asiamiehinään M. Smolek, J. Vláčil ja J. Pavliš,

– Espanjan hallitus, asiamiehenään A. Gavela Llopis,

– Euroopan komissio, asiamiehinään M. Šimerdová ja T. Scharf,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: tšekki.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26.10.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY (EUVL 2005, L 309, s. 15) 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohdan ja 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat CORPORATE COMPANIES s.r.o. (jäljempänä Corporate Companies) ja Ministerstvo financí ČR (valtiovarainministeriö, Tšekki, jäljempänä valtiovarainministeriö) ja joka koskee valtiovarainministeriön käynnistämää tarkastusmenettelyä, joka koskee sitä, onko Corporate Companies noudattanut velvollisuuksia, jotka on vahvistettu direktiivin 2005/60 täytäntöönpanevassa kansallisessa lainsäädännössä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2005/60 1, 2, 5, 9, 10, 15 ja 46 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(1) Suuret rikollisesta toiminnasta peräisin olevan rahan virrat voivat vahingoittaa rahoitusalan vakautta ja mainetta ja uhata yhteismarkkinoita, ja terrorismi järkyttää koko yhteiskuntamme perustuksia. Rikosoikeudellisen lähestymistavan lisäksi myös rahoitusjärjestelmän kautta toteutettavat ennaltaehkäisevät toimet voivat olla tuloksekkaita.

(2) Luotto- ja rahoituslaitosten luotettavuus, koskemattomuus ja vakaus sekä koko rahoitusjärjestelmän uskottavuus voivat vakavasti vaarantua rikollisten ja niiden yhteistyökumppanien pyrkimyksistä joko peittää rikollisuudesta saadun hyödyn alkuperä tai ohjata alkuperältään laillisia tai laittomia varoja terrorismin rahoitukseen. – –

– –

(5) Rahanpesun ja terrorismin rahoitus hoidetaan usein kansainvälisellä tasolla. Yksinomaan kansallisen tason tai jopa [Euroopan unionin] tason toimien vaikutukset olisivat erittäin rajallisia, jos näissä toimissa ei oteta huomioon kansainvälistä yhteensovittamista ja yhteistyötä. Kaikkien tällä alalla toteutettujen [unionin] toimenpiteiden olisi sen vuoksi oltava yhteensopivia muiden kansainvälisissä yhteyksissä toteutettujen toimenpiteiden kanssa. [Unionin] toiminnassa olisi edelleen otettava erityisesti huomioon rahanpesun vastaiset suositukset, jotka rahoitusalan toimintaryhmä (Financial Action Task Force, jäljempänä ’FATF’) on antanut. FATF on johtava rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastainen kansainvälinen yhteistyöelin. Koska FATF:n suosituksia tarkistettiin ja laajennettiin tuntuvasti vuonna 2003, tämä direktiivi olisi saatettava näiden uusien kansainvälisten sääntöjen mukaiseksi.

– –

(9) Vaikka [rahoitusjärjestelmän rahanpesutarkoituksiin käyttämisen estämisestä 10.6.1991 annetussa neuvoston] direktiivissä 91/308/ETY [(EYVL 1991, L 166, s. 77)] säädettiin asiakkaan tunnistamisvelvollisuudesta, se sisälsi suhteellisen vähän säännöksiä tätä koskevien menettelyjen yksityiskohdista. Koska tällä rahanpesun ja terrorismin rahoituksen vastaisen toiminnan vaiheella on ratkaiseva merkitys, olisi syytä antaa uusien kansainvälisten sääntöjen mukaisesti yksityiskohtaisempia säännöksiä, jotka koskevat asiakkaan sekä todellisen omistajan ja edunsaajan tunnistamista. Tätä varten olisi olennaisen tärkeää määritellä täsmällisesti ’todellisen omistajan ja edunsaajan’ käsite. Tapauksissa, joissa oikeushenkilön tai oikeudellisen järjestelyn, kuten säätiön tai

huolto-omaisuuden (trust) yksittäiset edunsaajat ovat vielä määrittelemättä ja joissa on siksi mahdotonta määritellä yksittäistä henkilöä todelliseksi omistajaksi ja edunsaajaksi, riittää, että määritellään henkilöryhmä, jonka on tarkoitus olla säätiön tai huolto-omaisuuden (trust) edunsaaja. Tämän vaatimuksen ei pitäisi sisältää kyseiseen henkilöryhmään kuuluvien henkilöiden tunnistamista.

(10) Tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten ja henkilöiden olisi direktiivin säännösten mukaisesti tunnistettava ja todennettava todellisen omistajan ja edunsaajan henkilöllisyys. – –

– –

(15) Koska rahoitusalan valvonnan tiukentuminen on pakottanut rahanpesijät ja terrorismin rahoittajat etsimään vaihtoehtoisia menetelmiä rikoksen tuottaman hyödyn alkuperän salaamiseksi ja koska tällaisia kanavia voidaan käyttää terrorismin rahoitukseen, rahanpesun ja terrorismin rahoituksen torjuntaan liittyviä velvollisuuksia olisi laajennettava henkivakuutusedustajiin sekä huolto-omaisuus- (trust) ja yrityspalvelujen tuottajiin.

– –

(46) – – tämän direktiivin [tavoite koskee] rahoitusjärjestelmän käytön estämistä rahanpesutarkoituksiin ja terrorismin rahoittamiseen – –”

4 Direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdassa rajataan direktiivin soveltamisalaan kuuluvien henkilöiden piiri seuraavasti:

”Tätä direktiiviä sovelletaan

1) luottolaitoksiin;

2) rahoituslaitoksiin;

3) seuraaviin oikeushenkilöihin tai luonnollisiin henkilöihin näiden harjoittaessa ammattitoimintaa:
   a) tilintarkastajat, ulkopuoliset kirjanpitäjät ja veroneuvojat;
   b) notaarit ja muut itsenäiset lakimiesammattien harjoittajat – –

      – –

   c) huolto-omaisuuksille (trusts) tai yrityksille tarkoitettujen palvelujen tuottajat, jotka eivät kuulu a tai b alakohdan soveltamisalaan;

   – –”

5 Kyseisen direktiivin 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan

– –

7) ’huolto-omaisuus- (trust) ja yrityspalvelujen tuottajalla’ luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka liiketoimintanaan tarjoaa kolmansille osapuolille jotakin seuraavista palveluista:
   a) yhtiöiden tai muiden oikeushenkilöiden perustaminen,

– –”

Tšekin oikeus

6 Direktiivi 2005/60 saatetaan osaksi Tšekin oikeutta tietyistä toimenpiteistä rahanpesun ja terrorismin rahoituksen estämiseksi annetulla lailla nro 253/2008 (zákon č 253/2008 Sb. o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä rahanpesulaki).

7 Rahanpesulain 2 §:n 1 momentin h kohdan 1 alakohdan – jolla pannaan kansallisessa oikeudessa täytäntöön direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohta ja 3 artiklan 7 alakohdan a alakohta – mukaan kyseisessä laissa tarkoitetulla ”henkilöllä, jolle asetetaan velvollisuuksia” tarkoitetaan ”henkilöä, – – joka tarjoaa muille henkilöille palveluja, jotka koskevat oikeushenkilöiden perustamista”.

8 Rahanpesulain 2 §:n 3 momentissa säädetään seuraavaa:

”Henkilöä, joka ei harjoita 2 §:n 1 momentissa tarkoitettua toimintaa liiketoimintana, lukuun ottamatta 2 §:n 2 momentin c ja d kohdassa tarkoitettuja henkilöitä, ei pidetä henkilönä, jolle asetetaan velvollisuuksia.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

9 Corporate Companies on oikeushenkilö, jonka kotipaikka on Praha (Tšekki) ja jonka toiminta perustuu ”valmisyhtiöiden” eli kaupparekisteriin jo merkittyjen yhtiöiden myyntiin. Corporate Companies suorittaa myynnit siten, että se siirtää osakkuutensa näistä yhtiöistä asiakkailleen.

10 Valtiovarainministeriö aloitti 18.8.2015 päivätyn ilmoituksen perusteella tarkastusmenettelyn, joka kohdistui siihen, oliko Corporate Companies noudattanut muun muassa rahanpesulaissa vahvistettuja velvollisuuksia.

11 Corporate Companies katsoi, ettei se ollut mainitussa laissa tarkoitettu ”henkilö, jolle asetetaan velvollisuuksia”, joten se nosti Městský soud v Prazessa (Prahan kaupunkioikeus, Tšekki) kanteen, jossa se vaati tuomioistuinta toteamaan, että valtiovarainministeriön aloittama tarkastus oli lainvastainen.

12 Městský soud v Praze katsoi 25.5.2016 antamassaan tuomiossa, että Corporate Companies kuului rahanpesulain 2 §:n 1 momentin h kohdan 1 alakohdan soveltamisalaan. Mainittu tuomioistuin korosti tältä osin, että kyseistä säännöstä sovelletaan henkilöihin, jotka osana ammatillista toimintaansa perustavat asiakkailleen oikeushenkilöitä, riippumatta siitä, tapahtuuko tämä asiakkaan pyynnöstä vai perustetaanko oikeushenkilöt tarkoituksena tarjota niitä yhtiösalkussa mahdollisille asiakkaille. Městský soud v Praze hylkäsi näin ollen Corporate Companiesin kanteen.

13 Corporate Companies valitti kyseisestä ratkaisusta ennakkoratkaisua pyytävään tuomioistuimeen ja väitti harjoittavansa yhtiöiden perustamista omaan lukuunsa ja omalla kustannuksellaan. Se väittää, että koska se ei yhtiöitä perustaessaan käsittele muille henkilöille kuuluvaa omaisuutta, sitä ei voida pitää rahanpesulain 2 §:n 1 momentin h kohdan 1 alakohdassa tarkoitettuna ”henkilönä, jolle asetetaan velvollisuuksia”. Corporate Companies toteaa lisäksi, että vaikka sen toiminta ei varsinaisesti ole yhtiöiden perustamista sen asiakkaille, jos sen toiminnan katsottaisiin olevan samankaltaista kuin yhtiöiden perustaminen, sitä ei kuitenkaan voitaisi pitää mainitussa laissa tarkoitettuna ”henkilönä, jolle asetetaan velvollisuuksia”, koska se ei perusta kyseisiä yhtiöitä asiakkaansa nimissä tai lukuun, joten sitä ei voida arvostella toimimisesta asiakkaidensa bulvaanina.

14 Nejvyšší správní soud (ylin hallintotuomioistuin, Tšekki) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Kuuluvatko henkilöt, jotka liiketoimintanaan myyvät kaupparekisteriin jo merkittyjä ja myyntiä varten perustettuja yhtiöitä (jäljempänä valmisyhtiöt), joiden myynti toteutetaan siirtämällä osakkuus myytävänä olevassa tytäryhtiössä, direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohdan, luettuna yhdessä 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan kanssa, soveltamisalaan?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

15 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään, onko direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan kanssa, tulkittava siten, että kyseisiä säännöksiä sovelletaan sellaiseen henkilöön, josta on kyse pääasiassa ja jonka liiketoiminta perustuu sellaisten yhtiöiden myyntiin, jotka se on sen mahdollisten asiakkaiden tätä ennakkoon pyytämättä perustanut tarkoituksena myydä ne asiakkailleen siten, että se luovuttaa osakkuutensa kaupan kohteena olevassa yhtiössä.

16 Nyt käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Corporate Companies perustaa oikeushenkilöitä, sisällyttää ne yhtiösalkkuunsa luovuttaakseen ne myöhemmin mahdollisille asiakkaille ja – siinä tapauksessa, että kauppa toteutuu – luovuttaa ostajalle osakkuutensa myydystä yhtiöstä. Tällä tavalla perustetuilla yhtiöillä ei ole lainkaan toimintaa. Kyse on näin ollen ”tyhjistä kuorista”, jotka ovat olemassa ainoastaan Corporate Companiesin luomassa yhtiösalkussa odottamassa myyntiä.

17 Direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohdan mukaan kyseistä direktiiviä sovelletaan huolto-omaisuuksille (trusts) tai yrityksille tarkoitettujen palvelujen tuottajiin, jotka eivät kuulu saman 3 alakohdan a tai b alakohdan soveltamisalaan. Mainitun direktiivin 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdassa täsmennetään, että ”huolto-omaisuus- (trust) ja yrityspalvelujen tuottajalla” tarkoitetaan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka liiketoimintanaan tarjoaa kolmansille osapuolille palveluja, jotka perustuvat yhtiöiden tai muiden oikeushenkilöiden perustamiseen.

18 Näin ollen jo direktiivin 2005/60 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan sanamuodosta ilmenee, että kyseisessä direktiivissä säädetyt velvollisuudet koskevat luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, joiden toiminta perustuu tietyn palvelun, eli yhtiöiden tai muiden oikeushenkilöiden perustamisen, tarjoamiseen asiakkaalle.

19 Kuten Espanjan hallitus on kirjallisissa huomautuksissaan todennut, tällaisen palvelun tarjoamisesta on kyse sekä silloin, kun kolmas osapuoli antaa luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön tehtäväksi yhtiön perustamisen kolmannen osapuolen nimissä ja lukuun, että silloin, kun kolmas osapuoli ostaa yhtiön, jonka kyseinen henkilö on etukäteen perustanut ainoana tarkoituksenaan myydä se.

20 Toisin kuin Corporate Companies väittää, sillä, että mainittu henkilö on perustanut tällaisen yrityksen asiakkaan pyynnöstä tai että se on perustanut sen tarkoituksenaan myydä se myöhemmin mahdolliselle asiakkaalle, ei ole merkitystä kyseisen säännöksen soveltamisen kannalta.

21 Direktiivin 2005/60 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdassa ei nimittäin ensinnäkään erotella näitä kahta tapausta toisistaan.

22 Seuraavaksi on todettava, ettei kyseinen direktiivi sisällä mitään seikkaa, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena olisi ollut sulkea henkilöt, jotka harjoittavat Corporate Companiesin harjoittaman toiminnan kaltaista liiketoimintaa, mainitun 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan soveltamisalan ulkopuolelle.

23 Tällainen soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen olisi lopuksi ristiriidassa mainitun direktiivin tavoitteen kanssa.

24 Tästä on muistettava, että – kuten kyseisen direktiivin otsikosta ja perustelukappaleista ilmenee – sen tavoitteena on estää rahoitusjärjestelmän käyttö rahanpesutarkoituksiin ja terrorismin rahoitukseen (ks. vastaavasti tuomio 25.4.2013, Jyske Bank Gibraltar, C-212/11, EU:C:2013:270, 46 kohta).

25 Kuten mainitun direktiivin ensimmäisestä ja toisesta perustelukappaleesta ilmenee, kyseisellä rikollisella toiminnalla voi olla huomattavia kielteisiä vaikutuksia rahoitusalan luotettavuuden, koskemattomuuden, vakauden ja maineen kannalta ja lopulta yhteismarkkinoiden kannalta.

26 Direktiivin 2005/60 säännökset ovat luonteeltaan näin ollen ensisijaisesti ennaltaehkäiseviä, koska niillä pyritään vahvistamaan riskiin perustuvan lähestymistavan mukaisesti ennaltaehkäisevien ja varoittavien säännösten kokonaisuus rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen tehokkaaksi torjumiseksi ja rahoitusjärjestelmän vakauden ja koskemattomuuden säilyttämiseksi. Kyseisten toimenpiteiden tarkoituksena on estää tällainen toiminta tai ainakin vaikeuttaa sitä mahdollisimman paljon luomalla tätä varten rahanpesijöihin ja terrorismin rahoittajiin kohdistuvia esteitä kaikkiin vaiheisiin, joita mainittuun toimintaan voi liittyä.

27 Direktiivillä 2005/60 pyritään tässä yhteydessä kohdistamaan tiettyihin henkilöihin, jotka osallistuvat tietyn liiketoimen tekemiseen tai tiettyyn rahoitukselliseen toimintaan, tiettyjä velvollisuuksia, eli muun muassa velvollisuus tunnistaa ja todentaa asiakkaan ja todellisen edunsaajan henkilöllisyys, velvollisuus hankkia tietoja liikesuhteen tarkoituksesta ja suunnitellusta laadusta ja velvollisuus ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille kaikista rahanpesuun tai terrorismin rahoittamiseen viittaavista seikoista.

28 Koska yhtäältä yhtiö on sopiva rakenne niin rahanpesuun kuin terrorismin rahoittamiseenkin sen takia, että se mahdollistaa sellaisten laittomasti hankittujen varojen kätkemisen, jotka sittemmin muutetaan laillisiksi kyseisen yhtiön kautta, ja terrorismin rahoittamisen yhtiön välityksellä, ja toisaalta asiakkaan tunnistamisella on – kuten direktiivin 2005/60 yhdeksännessä perustelukappaleessa todetaan – ratkaiseva merkitys kyseisen toiminnan ennalta ehkäisemisessä, on ilmeisen perusteltua, että unionin lainsäätäjä on katsonut, että tilanteessa, jossa henkilö tai yritys perustaa tällaisen rakenteen kolmannen osapuolen nimissä, on harjoitettava kyseisessä direktiivissä säädettyä valvontaa, ja luonut siten ensimmäisen esteen sellaisen henkilön pelottamiseksi, jonka aikomuksena olisi käyttää yhtiötä tällaisen toiminnan helpottamiseen.

29 Tällainen valvonta on tärkeää jo varsinkin siksi, että yhtiön perustaminen on itsessään toimi, johon sen luonteen takia sisältyy korkea rahanpesuun ja terrorismin rahoittamiseen liittyvä riski sellaisten rahoitustoimien takia, joita yhtiön perustamiseen tavallisesti liittyy, kuten yhtiön perustajan tekemät pääomasijoitukset ja tietyissä tapauksissa muun omaisuuden sijoitukset. Tällaiset toimet nimittäin tukevat yhtiön perustajan mahdollisuuksia syöttää laittomia tuloja rahoitusjärjestelmään, joten on tärkeää, että asiakkaan ja kyseisen toimen todellisen edunsaajan henkilöllisyys tarkistetaan ja, näin ollen, että henkilöihin, jotka osana toimintaansa perustavat yhtiön kolmannen osapuolen hyväksi, kohdistetaan direktiivissä 2005/60 säädetyt velvollisuudet.

30 On korostettava, että tällaisia riskejä esiintyy paitsi silloin, kun yhtiön perustaa henkilö osana toimintaansa kolmannen osapuolen lukuun ja tämän nimissä, myös silloin, kun – kuten nyt käsiteltävässä asiassa – yhtiö, jonka henkilö on jo osana toimintaansa perustanut ainoana tarkoituksenaan myydä se mahdollisille asiakkaille, tosiasiassa myydään asiakkaalle siirtämällä tälle yhtiön perustaneen henkilön osakkuudet mainitusta yhtiöstä.

31 Direktiivin 2005/60 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan tulkitseminen Corporate Companiesin esittämällä tavalla eli siten, että henkilö, joka liiketoimintanaan myy tällaisia valmisyhtiöitä, ei kuuluisi kyseisen säännöksen soveltamisalaan, tarjoaisi rahanpesijöille ja terrorismin rahoittajille täydellisen välineen sellaisen ensimmäisen esteen kiertämiseksi, jonka unionin lainsäätäjä on päättänyt asettaa estääkseen tällaisten yhtiöiden käytön tällaiseen toimintaan.

32 Se, ettei Corporate Companiesin kaltaiseen henkilöön kohdistuisi rahanpesun ja terrorismin rahoittamisen torjuntaan liittyviä velvollisuuksia, muun muassa velvollisuutta tarkistaa asiakkaan ja todellisen edunsaajan henkilöllisyyttä, yhtäältä tukisi myytyjen yhtiöiden todellisten ostajien tai heidän lukuunsa toimivien henkilöiden nimettömänä pysymistä ja toisaalta mahdollistaisi kyseisten yhtiöiden kautta kulkevien varallisuussiirtojen alkuperän ja käyttötarkoituksen salaamisen.

33 Direktiivin 2005/60 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan tällainen tulkinta toisin sanoen lopulta edistäisi sitä, mitä direktiivillä 2005/60 nimenomaisesti pyritään estämään.

34 Edellä esitettyjen näkökohtien perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että direktiivin 2005/60 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että kyseisiä säännöksiä sovelletaan sellaiseen henkilöön, josta on kyse pääasiassa ja jonka liiketoiminta perustuu sellaisten yhtiöiden myyntiin, jotka se on sen mahdollisten asiakkaiden tätä ennakkoon pyytämättä perustanut tarkoituksena myydä ne asiakkailleen siten, että se luovuttaa osakkuutensa kaupan kohteena olevassa yhtiössä.

Oikeudenkäyntikulut

35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Rahoitusjärjestelmän käytön estämisestä rahanpesutarkoituksiin sekä terrorismin rahoitukseen 26.10.2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/60/EY 2 artiklan 1 kohdan 3 alakohdan c alakohtaa, luettuna yhdessä kyseisen direktiivin 3 artiklan 7 alakohdan a alakohdan kanssa, on tulkittava siten, että kyseisiä säännöksiä sovelletaan sellaiseen henkilöön, josta on kyse pääasiassa ja jonka liiketoiminta perustuu sellaisten yhtiöiden myyntiin, jotka se on sen mahdollisten asiakkaiden tätä ennakkoon pyytämättä perustanut tarkoituksena myydä ne asiakkailleen siten, että se luovuttaa osakkuutensa kaupan kohteena olevassa yhtiössä.

Allekirjoitukset